

Arrest

nr. 297 239 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BODSON
Rue Fabry 13
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2023 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2023 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest met nummer 288 567 van 5 mei 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel. Bij arrest met nummer 295 425 van 12 oktober 2023 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker had ingesteld.

Op 26 april 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 28.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen,

Aan de Heer/Mevrouw:

Naam: I. (...)

Voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1993

geboorteplaats : K. (...)

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België:

De beslissing tot verwijdering van 26.04.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende, reden gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben; noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

Op 9 mei 2022 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 impose à l'office des étrangers de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être adéquate à savoir claire et précise et toucher à la justification même de ses décisions (Paul LEWALLE (Contentieux administratif >, Collection de la Faculté de droit de l 'Université de Liège, p. 160 >).

<< L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l 'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé, et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle >¹.

Cette obligation comme le principe général de bonne administration impose également à l 'Office des étrangers de prendre en considération tous les éléments de la cause.

2. L'article 7 de la loi du 15.12.1980 stipule que :

< Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé:

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ;

(...) »

3. L'article 74/11 de la loi stipule que :

<< La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée « (c'est le requérant qui souligne).

Première branche

En ce que

La partie adverse motive l'ordre de quitter le territoire par la menace que le requérant représenterait pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que, selon le rapport administratif, il aurait été pris en flagrant délit de vente de drogue.

Alors que :

1. Dès lors que l'article 74/11 stipule bien que l'interdiction d'entrée assorti une décision d'éloignement, l'illégalité de celle-ci entraîne ipso facto celle de l'interdiction d'entrée.

2. Dès lors que, en sa qualité de ressortissant albanais, le requérant est admis à séjourner 90 jours dans le Royaume sur une période de 180 jours.

Il appartient par conséquent à la partie adverse de démontrer que le requérant entrerait dans le champ d'application d'une des hypothèses visées à l'article 7 al. 1 pour délivrer un ordre de quitter le territoire.

2. Pour soutenir que le requérant aurait vendu de la drogue et constituerait un danger pour l'ordre public, la partie adverse fait uniquement référence à un << rapport administratif établi par la zone de police de Bruxelles-Capitale-Elsene le 25.04.2023 > (traduction).

Le requérant conteste formellement avoir vendu de la drogue.

Force est de constater que la partie adverse

- Ne mentionne aucun numéro de procès-verbal qui, pourtant, a dû être dressé par la police si effectivement le requérant a été pris en flagrant délit de vente de stupéfiant vu l'enquête pénale en cours ;
- Ne mentionne pas le type ou la quantité de drogue; or, le potentiel danger que constituerait le requérant est bien entendu différent s'il s'agit de cannabis ou d'héroïne

Le requérant est donc dans l'impossibilité de comprendre les motifs de la décision et, plus particulièrement, pourquoi il représenterait un danger pour l'ordre public justifiant la délivrance d'un ordre de quitter le territoire alors qu'il est admis à séjourner dans le Royaume. Sous réserve de l'examen du dossier administratif, le Conseil est dans la même impossibilité (violation de l'obligation de motivation).

La partie adverse ne démontre pas valablement que l'hypothèse de l'article 7 al 1, 3° de la loi est rencontrée dans le cas du requérant (violation de l'article 7 de la loi).

Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire est illégal et l'interdiction d'entrée, qui en est l'accessoire, l'est également. Elle doit donc être annulée.

Deuxième branche

En ce que :

La partie adverse prononce une interdiction d'entrée de 3 ans.

Alors que : L'article 74/11 prévoit bien que l'interdiction est d'une durée maximale de 3 ans. Cela implique implicitement mais certainement que l'interdiction peut être moindre et que la partie adverse dispose d'un pouvoir d'appréciation.

En l'espèce, l'interdiction d'entrée est justifiée par les motifs suivants :

Selon le rapport administratif établi par la zone de police de Bruxelles Capitale Ixelles le 25.04.2023, l'intéressé a été pris en flagrant délit de trafic de stupéfiants.

Compte tenu de l'impact social de ces infractions, on peut en déduire que l'intéressé a été considéré comme pouvant nuire à l'ordre public par son comportement. L'intéressé n'a pas hésité à porter atteinte à l'ordre public. Compte tenu de tous ces éléments, l'importance du contrôle de l'immigration et du maintien de l'ordre public, une interdiction de retour de trois ans est proportionnée > (traduction).

Comme déjà indiqué, le requérant conteste formellement avoir vendu de la drogue.

Force est de constater que la partie adverse :

- Ne mentionne aucun numéro de procès-verbal qui, pourtant, a dû être dressé par la police si effectivement le requérant a été pris en flagrant délit de vente de stupéfiant vu l'enquête pénale qui doit être en cours ;
- Ne mentionne pas le type ou la quantité de drogue ; or, le potentiel danger que constituerait le requérant est bien entendu différent s'il s'agit de cannabis ou d'héroïne. Cela doit nécessairement avoir une incidence sur la durée du délai d'interdiction d'entrée.
- Mentionne que le requérant << n'a pas hésité à porter atteinte à l'ordre public > ; Ce faisant, elle considère que l'infraction est établie alors que le requérant n'a pas été condamné pour une infraction de vente de stupéfiant, pour autant qu'une enquête pénale soit en cours, le requérant

est donc présumé innocent ce qui empêche la partie adverse de tenir cette infraction pour établie, le requérant n'a jamais eu l'occasion de se défendre par rapport aux reproches qui lui sont fait.

Partant, le requérant est dans l'impossibilité de comprendre pourquoi l'interdiction d'entrée est portée au maximum prévu par la loi (motivation incomplète, stéréotypée et reposant sur des considérations juridiques erronées) de sorte que la partie adverse viole son obligation de motivation et l'article 74/11 de la loi.

La décision doit être annulée pour cette raison également"

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet; deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

Deze bepaling heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten, doch niet op een inreisverbod. De verzoeker toont niet aan en het kan niet worden ingezien hoe artikel 7 van de Vreemdelingenwet door het bestreden inreisverbod zou zijn geschonden.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden akte bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan en dat de beslissing tot verwijdering van 26 april 2023 gepaard gaat met dit inreisverbod.

Daarnaast wordt tevens uitdrukkelijk aangegeven waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

"Om de volgende, reden gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben; noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, bevat de bestreden akte zodoende wel degelijk een specifieke motivering waarom de gemachtigde in verzoekers geval opteert voor een inreisverbod van drie jaar. De bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet stereotiep gemotiveerd. In tegendeel worden specifieke motieven voorzien die enkel op de specifieke situatie van de verzoeker betrekking hebben.

Overigens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De gemachtigde dient voorts niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij met betrekking tot het uitgevaardigde inreisverbod geen andere geldingsduur oplegt. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht vereist enkel dat concreet wordt verduidelijkt waarom de verweerder voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval. De verzoeker toont niet aan dat hieraan niet is voldaan.

De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat het nummer van het PV in de bestreden akte diende opgenomen te worden. Het volstaat dat de verweerder verwijst naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, en hieraan is reeds voldaan wanneer in het kort het voorwerp en de inhoud van het betrokken administratief verslag wordt vermeld (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De vermelding dat de verzoeker "door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 op heterdaad betrapt (werd) op feiten van verkoop van drugs" volstaat reeds om de verzoeker toe te laten met kennis van zaken zijn rechtsmiddel aan te wenden. Het type en de hoeveelheid drugs dient op zich niet verder te worden gespecificeerd. (zie voor deze kritieken ook infra, onder nr. 3.2.5.)

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat"* (overweging 6), dat men rekening houdt met *"alle omstandigheden eigen aan het geval"* en dat men *"het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldigheidsduur van drie jaar:

"Om de volgende, reden gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben; noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

3.2.4. In een eerste onderdeel van het middel betoogt de verzoeker dat niet wordt aangetoond dat hij onder de hypothese van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet valt. De verzoeker benadrukt dat een inreisverbod een *accessorium* uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en hij betoogt dat, wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, ook het inreisverbod moet worden vernietigd.

In de mate dat de verzoeker met het eerste onderdeel van zijn middel de motieven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 april 2023 viseert, wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Bovendien heeft de Raad, bij arrest met nummer 295 425 van 12 oktober 2023, het tegen deze verwijderingsmaatregel ingediende beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese, dat de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd wanneer de beslissing van 26 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

3.2.5. De verzoeker benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet in een maximumtermijn van drie jaar, wat inhoudt dat ook een inreisverbod met een minder lange termijn kon worden opgelegd en de verweerder over een discretionaire bevoegdheid ter zake beschikt. De verzoeker betwist dat hij drugs heeft verkocht, hij betoogt dat er geen nummer van een proces-verbaal wordt vermeld en hij stelt dat dit wel het geval zou zijn geweest indien hij daadwerkelijk zou zijn betrapt op de verkoop van drugs. Nog volgens de verzoeker maakt de verweerder geen melding van het type en de hoeveelheid drugs die hij zou hebben verkocht terwijl het mogelijke gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde verschilt naar

gelang het gaat om cannabis of heroïne. Volgens de verzoeker dient dit zijn weerslag te hebben op de duur van het inreisverbod.

Uit het administratief verslag van 25 april 2023 van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker op 25 april 2023 op heterdaad betrapt werd op het verkopen van drugs. De louter formele ontkenning van de verzoeker dat hij drugs heeft verkocht, wordt dan ook geheel tegengesproken door de betrapping van de verzoeker op heterdaad, zoals genoegzaam en afdoende vastgesteld in het administratief verslag. De verzoeker werd blijkens ditzelfde verslag bovendien geverbaliseerd onder het PV-nummer BR55LL0441252023. Dat er in de bestreden beslissing geen melding is gemaakt van een nummer van een proces-verbaal, doet aan de vastgestelde betrapping op heterdaad wegens inbreuken op de drugswetgeving geen afbreuk. De Raad wijst er bijkomend op dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan de verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich, zo weze herhaald, in het administratief dossier.

Het feit dat de processen-verbaal *an sich* niet zijn opgenomen in het administratief dossier en dat er *a fortiori* ook geen melding van kan worden gemaakt in de bestreden akte, heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een administratief verslag 'illegaal verblijf' dat de in de bestreden akte opgenomen vaststellingen ondersteunt. In dit verslag wordt melding gemaakt van de concrete feiten en van het nummer van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten door de politie werd opgesteld.

Waar de verzoeker opmerkt dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van welk type drugs en hoeveel hij hiervan zou hebben verkocht, doet ook dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit het bij het administratief dossier gevoegde administratief verslag blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op de verkoop van drugs. Het ontbreken van de vermelding van het type en de hoeveelheid drugs, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat, gezien de maatschappelijke impact van de verkoop van drugs, de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het komt de verzoeker toe aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk voorkomt, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Dat hij nooit drugs zou hebben verkocht, wordt, zo weze herhaald, tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit inderdaad blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt. De verzoeker toont geheel niet aan dat er, gelet op de concrete aard van de feiten waarvoor hij op heterdaad werd betrapt, ten onrechte of op onredelijke wijze werd besloten dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te kunnen uitmaken.

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de verweerder, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het weze benadrukt dat de verweerder in deze zaak van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Thans wordt de verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (*cf.* artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en wordt voorzien in een geldingstermijn van 'slechts' drie jaar.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Hij meent dat op die manier de inbreuk op de drugswetgeving als bewezen wordt beschouwd, terwijl hij nog niet werd veroordeeld, het strafonderzoek nog loopt en hij als onschuldig moet worden beschouwd, zodat de verweerder de inbreuk op de drugswetgeving niet als aangetoond kan beschouwen en de verzoeker nooit de kans heeft gehad om zich te verdedigen ten aanzien van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld belet evenwel niet dat de verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien hebben de bevoegde politiediensten, blijkens de stukken van het administratief dossier, de verzoeker op heterdaad betrapt bij de verkoop van drugs. De verzoeker weerlegt de vaststellingen van de politie niet op concrete wijze en zij genieten een grotere bewijswaarde dan de loutere bewering van de verzoeker dat hij geen drugs heeft verkocht.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, indien hij strafrechtelijk zou worden vrijgesproken, een aanvraag kan indienen tot opheffing van het inreisverbod. Bij de beslissing over die aanvraag dient dan rekening te worden gehouden met de motivering van dat vonnis (*cf.* GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, p. 82).

Het verkopen van drugs is strafbaar en, gelet op de impact hiervan op de samenleving, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Voorts blijkt en wordt niet betwist dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat tevens op goede gronden wordt vastgesteld dat er ook een belang van immigratiecontrole aan de orde is.

De verzoeker toont niet aan dat het in deze omstandigheden elke redelijkheid te buiten gaat om een inreisverbod van drie jaar als proportioneel te beschouwen.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een onzorgvuldig onderzoek van verzoekers specifieke omstandigheden tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE